

STEPHEN KING

L A U R I E

1

Půl roku poté, co Lloyd Sunderlandovi zemřela po čtyřicetiletém manželství žena, objevila se u něj na Caymen Key jeho sestra. Přijela z Boca Raton a přivezla s sebou tmavě šedé štěň, křížence border kolie a mudiho, jak tvrdila. Lloyd netušil, co je mudi, a bylo mu to jedno.

„Nechci žádného psa, Beth. Pes je to poslední na světě, co chci. Sotva se dokážu postarat sám o sebe.“

„To vidím,“ odušila a odepnula štěněti miniaturní vodítko. „O kolik jsi zhubl?“

„Nevím.“

Prohlédla si ho od hlavy k patě. „Řekla bych sedm kilo. Což ti sice neublížilo, ale víc už by nebylo dobré. Udělám ti míchaná vajíčka s párkem. A s toustem. Máš vajíčka?“

„Nechci žádná vajíčka,“ odsekl Lloyd a pokukoval po psovi. Ten seděl na bílém chlupatém koberci a Lloyd napadlo, jak dlouho bude trvat, než tam nechá vizitku. Koberec sice potřeboval pořádně vyluxovat a nejspíš i vyšamponovat, ale aspoň nebyl počuraný. Pes se na něj díval jantarovými očima. Skoro zkoumavě.

„Máš nebo nemáš vajíčka?“

„Mám, ale...“

„A párek? Nemáš, to jsem si mohla myslet. Nejspíš žiješ z mražených vafli a Campbellových polívek. Nakoupím ti v Publixu. Ale nejdřív udělám inventuru v lednici a zjistím, co potřebuješ.“

Beth byla o pět let starší a po smrti jejich matky ho vychovávala, a Lloyd se jí v dětství nikdy nedokázal vzepřít. Teď byli staří, ale on se jí stále nedokázal postavit, zvláště po odchodu Marian. Lloydovi připadalo, že tam, kde míval srdce, má díru. Možná se mu srdce vrátí, možná taky ne. V pětadesáti je na regeneraci trochu starý. Ale ten pes – to teda ne. Co si Bethie proboha myslí?

„Nenechám si ho,“ oznámil jejím zádům, protože už ji její čapí nohy nesly do kuchyně. „Tys ho koupila, tak ho odnes zase zpátky.“

„Nekoupila. Máma je čistokrevná border kolie, která utekla a spustila se se sousedovic psem. Ten je mudi. Majiteli matky se už podařilo ostatní tři štěňata rozdat, ale tahle fenka je takové nedochůdce a nikdo ji nechce. Majitel – je to drobný zelinář – se ji chystal odvézt do útulku, když jsem šla kolem a uviděla na telefonním sloupu přilepenou ceduli. Stálo na ní: KDO CHCE PSA.“

„A ty sis vzpomněla na mě.“ Pořád po štěněti pokukoval a ono zase po něm. Zdálo se, že nastražené uši jsou na něm to největší.

„Ano.“

„Beth, přece mám *smutek*.“ Byla jediná osoba, se kterou mohl o svém stavu tak otevřeně mluvit, a byla to úleva.

„Já vím.“ V otevřené lednici cinkaly láhve. Na stěně viděl její stín, jak se tam skláněla a přerovnávala věci. Ona je opravdu čáp, pomyslel si, lidský čáp, a nejspíš bude žít navěky. „Člověk, který má smutek, potřebuje něčím zaměstnat hlavu. O něco se starat. Tohle jsem si pomyslela, když jsem tu ceduli uviděla. Tady nejde o to, kdo chce psa, tady jde o to, kdo psa potřebuje. A to jsi ty. Ježíšikriste, ta lednice je samá plíseň. To je fakt hnus.“

Štěně vstalo, opatrně udělalo krok k Lloydovi, jako by k němu chtělo jít, ale pak si to rozmyslelo (pokud umělo myslet) a zase si sedlo.

„Nech si ji sama.“

„Rozhodně ne. Jim má alergii.“

„Bethie, máte dvě kočky. Na ně alergický není?“

„Je. A kočky stačí. Jestli to vidíš takhle, tak to štěně prostě odvezu do útulku v Pompano Beach. Dají mu tři týdny, než ho utratí. Vypadá pěkně, třeba si někdo toho prcka s kouřovou srstí vezme, než mu vyprší lhůta.“

Lloyd zakroutil očima, ačkoli nebyla poblíž, aby to viděla. Tohle dělal často, už když mu bylo osm a Beth mu vyhrožovala, že mu naplácá na zadek badmintonovou raketou, jestli si neuklidí pokoj. Některé věci se vůbec nezměnily.

„Držte si klobouky,“ řekl, „vyrážíme na další předplacenou jízdu plnou výčitek.“

Zavřela lednici a vrátila se do obývacího pokoje. Štěně na ni pohlédlo, pak se znovu zadívalo na Lloyda. „Pojezu do Publixu, kde nejspíš utratím přes sto dolarů. Přinesu ti účtenku a pak mi to můžeš proplatit.“

„A co mám mezitím dělat?“

„Co takhle seznámit se s tím bezbranným štěnětem, které se chystáš poslat do plynové komory?“ Sklonila se a pohlédla štěně po hlavě. „Podívej se na ty oči plné naděje.“

Lloyd však v těch jantarových očích viděl jen soustředění. Odhadování.

„Co mám dělat, jestli se vyčurá na koberec? Marian ho koupila těsně předtím, než onemocněla.“ Beth ukázala na maličké vodítko na podnožce. „Vezmi ji ven. Ukaž jí Marianiny zarostlé

květinové záhony. A mimochodem, tomu koberci by neublížilo, kdyby ho počurala. Je špinavý.“

Popadla kabelku a zamířila ke dveřím, a její tenké nohy rázovaly stejně důležitě jako vždycky.

„Domácí mazlíček je absolutně nejhorší dárek, jaký můžeš někomu dát,“ hudroval Lloyd. „Četl jsem to na internetu.“

„Kde je určitě všechno pravda, že.“

Zastavila se a ohlédla se po něm. Na tvář jí dopadlo tvrdé světlo, které na západním pobřeží Floridy v září mají, a odhalilo, že rtěnka se jí vsákla do drobných vrásek kolem úst, že dolní víčka se jí začala prověšovat a že jí v důlku na spánku tepe křehká pružina žil. Brzy jí bude sedmdesát. Jeho čilá, tvrdohlavá, sportovní, umíněná sestra je stará. On taky.

Byli důkazem, že život je jenom krátký sen za letního odpoledne. Jenže Bethie stále měla manžela, dvě dospělé děti a čtyři vnoučata – pěkná přírodní násobilka. On měl Marian, ale ta byla pryč a děti neměli. Měl svoji manželku nahradit malým voříškem? Ta představa byla kýčovitá a pitomá jako pohlednice od Hallmarku, a stejně tak nereálná.

„Já si ji nenechám.“

Věnovala mu stejný pohled, jakým se na něj dívala i ve třinácti a který říkal, že se brzo objeví badmintonová raketa, pokud se nepolepší. „Necháš, aspoň dokud se nevrátím z obchodu. Musím vyřídít ještě nějaké další pochůzky a psi v rozpálených autech umírají. Zvlášť ti malí.“

Zavřela dveře. Lloyd Sunderland, duchodce, půl roku vdovec, v těchto dnech celkem bez zájmu o jídlo (i další životní potěšení), seděl a hleděl na toho nevídaného návštěvníka na chlupatém koberci. Pes mu pohled vracel. „Na co tak blbě koukáš?“ zeptal se Lloyd.

Štěně vstalo a došlo k němu. Spíš se kolébalo, jako by se brodilo vysokou trávou. U jeho levé nohy se znovu posadilo a zahledělo se vzhůru. Lloyd opatrně spustil ruku a čekal, že ho pes kousne. Místo toho ho olízl. Lloyd vzal vodítko a připnul ho štěněti na maličký růžový obojek. „Jdeme. Dostaneme tě z toho koberce, dokud je čas.“

Zatáhl za vodítko. Štěně jen sedělo a koukalo na něj. Lloyd vzdychl a vzal ho do náruče. Znovu mu olízlo ruku. Odnesl ho ven a posadil na trávník. Potřeboval posekat a štěně v trávě skoro zmizelo. Beth měla pravdu i s těmi kytkami. Vypadaly hrozně, půlka byla mrtvá jako Marian. To pomyšlení ho přimělo k úsměvu, i když usmívat se takovému přirovnání v něm vyvolalo pocit viny.

Kolébání psa bylo v trávě ještě zřetelnější. Ušel asi deset kroků, pak předřepł a vyčural se.

„To nebylo špatné, ale stejně si tě nenechám.“

Ale už tušil, že až se Beth bude vracet do Boky, pes s ní nebude. Ne, tenhle nevídaný návštěvník bude tady s ním, v jeho domě půl míle od zvedacího mostu, který spokojoval Key s pevninou. Nepůjde to, v životě neměl psa, ale dokud nenajde někoho, kdo si ho vezme, bude mít aspoň něco na práci kromě vysedávání u televize nebo počítače, na kterém hrál solitér a surfoval po stránkách, které mu připadaly zajímavé, když byl čerstvě v důchodu, ale teď ho k smrti nudily.

Když se Beth skoro za dvě hodiny vrátila, Lloyd byl už zase ve svém křesle a štěně na koberci, kde spalo. Jeho sestra, kterou měl moc rád, ale celý život ho štvála, ho dnes naštvála ještě víc tím, že se vrátila s mnohem větším nákupem, než čekal. Přinesla obrovský pytel granulí pro štěňata (samozřejmě bio) a kyblík

bílého jogurtu (který se měl přidávat štěněti do žrádla, protože prý posiluje chrupavky v těch ušiskách velkých jako radarové talíře). Beth přinesla taky své podložky pro štěňata, pelech, tři hračky na žvýkání (z nichž dvě protivně pískały) a dětskou ohrádku. Zabrání tomu, aby štěně v noci bloumalo po domě, řekla.

„Ježíši, Beth, kolik to stálo?“

„Měli to v akci v Targetu,“ vyhnula se otázce způsobem, který dobře znal. „Nic nechci. Je to dárek. A teď, když jsem to všechno koupila, pořád chceš, abych si ji vzala zpátky? Jestli ano, budeš muset ty věci vrátit v obchodě sám.“

Lloyd byl zvyklý na to, že ho sestra pokaždé převezde. „Zkusím to s ní, ale opravdu mi vadí, když na mě někdo takhle hodí odpovědnost. Vždycky jsi byla panovačná.“

„Ano,“ souhlasila. „Musela jsem být, když matka umřela a táta byl sice funkční, ale v podstatě beznadějný pijan. Tak co ta míchaná vajíčka?“

„Dobrá.“

„Už se vyčurala na ten koberec?“

„Ne.“

„Však na to dojde.“ Beth vypadala, že ji ta představa vlastně těší. „Ale žádná velká ztráta to nebude. Jaké jí dáš jméno?“

Jestli ji pojmenuju, bude moje, napadlo Lloyda, tušil však, že už jeho je, a byla od toho prvního opatrného olíznutí. Stejně jako byla jeho Marian po první puse. Další hloupé přirovnání, ale copak můžete kontrolovat, jak váš mozek řadí myšlenky? Nemůžete, stejně jako nemáte pod kontrolou sny.

„Laurie,“ odpověděl.

„Proč Laurie?“

„Nevím. Prostě mě to napadlo.“

„No, tak to je v pořádku,“ řekla.

Laurie je následovala do kuchyně. Kolébavě.

2

Lloyd rozložil na bílém chlupatém koberci sací podložky a v ložnici postavil dětskou ohrádku (skřípl si při tom prsty), pak vešel do pracovny, nastartoval počítač a začal číst nějaký článek s titulem *Máte nové štěňátko!* V půlce článku si uvědomil, že Laurie sedí u jeho boty a dívá se vzhůru na něj. Rozhodl se, že ji nakrmí, a v průchodu mezi kuchyní a obývánkem, ani ne patnáct centimetrů od nejbližší podložky, našel loužičku. Zdvihl Laurie, posadil ji vedle loužičky a řekl: „Tady ne.“ Pak ji posadil na čistou podložku. „Dělej to tady.“

Podívala se na něj, pak se po štěněcím způsobu odkolébala do kuchyně, kde si vedle sporáku lehla s čenicem na pacce, a pozorovala ho. Lloyd nabral do hrsti papírové utěrky. Napadlo ho, že v následujícím týdnu jich bude potřebovat hodně.

Jakmile loužičku utřel (byla velmi malá), nasypal do misky na cereálie čtvrt šálku granulí pro štěňata – dle *Máte nové štěňátko!* to byla doporučená dávka – a smíchal je s jogurtem. Štěně docela ochotně baštilo. Zatímco se díval, jak žere, zazvonil telefon. Byla to Beth, volala z odpočívadla kdesi v divočině na Alligator Alley.

„Měl bys ji vzít k veterináři,“ hlásila. „Zapomněla jsem ti to říct.“

„Já vím, Bethie.“ Psali to v *Máte nové štěňátko!*

Pokračovala, jako by nic neřekl, což byl další její rys, který dobře znal. „Bude asi potřebovat vitamíny, a určitě lék pro-

ti škrkavkám, plus něco proti blechám a klíšťatům – nejspíš nějaký prášek, který sežerou s jídlem. Taky ji budeš muset nechat vykastrovat, víš, ale to asi až za pár měsíců.“

„Ano,“ řekl. „Jestli si ji nechám.“

Laurie dojedla a loudavě zamířila k obývacímu pokoji. S plným břichem bylo to kolébání ještě nápadnější. Lloydovi připadalo, jako by byla trochu opilá.

„Nezapomeň ji venčit.“

„Správně.“ Každé čtyři hodiny, aspoň podle *Máte nové štěňátko!* Což bylo směšné. Rozhodně neměl v úmyslu vstávat ve dvě ráno, aby vzal svého nezvaného hosta ven.

Čtení myšlenek bylo další sestřinou specialitou. „Nejspíš myslíš na to, že vstávat uprostřed noci bude otrava.“

„Napadlo mě to.“

Ignorovala to, jak to uměla jen Bethie. „Ale jestli jsi říkal pravdu a od té doby, co Marian zemřela, trpíš nespavostí, pak si opravdu nemyslím, že tě to bude nějak zatěžovat.“

„To je od tebe velmi ohleduplné a laskavé, Bethie.“

„Uvidíš, jak to půjde, nic jiného neříkám. Dej té holčičce šanci.“ Odmlčela se. „Dej šanci i sobě, když už v tom budeš. Mám o tebe starost, Lloyde. Pracovala jsem v pojišťovně skoro čtyřicet let a můžu ti říct, že u mužů tvého věku je po smrti manželky mnohem větší riziko onemocnění. A samozřejmě smrti.“

Na to neřekl nic.

„Uděláš to?“

„Udělám co?“ Jako by nevěděl.

„Dáš jí šanci?“

Beth tlačila Lloyda do slibu, do kterého se mu nechtělo. Rozhlédl se, jako by hledal inspiraci, a zahlédl bobek – osamělý malý

párek – přesně tam, kde předtím byla loužička, patnáct centimetrů od nejbližší savé podložky.

„No, ta holčička je teď tady,“ řekl. Nic lepšího sestře poskytnout nemohl. „Dobře dojed’.“

„Jezdím maximálně stovkou celou cestu. Hodně mě předjíždějí a někdo na mě i troubí, ale když jedu rychleji, nevěřím svým reflexům.“

Rozloučil se s ní, sebral další hrst papírových utěrek a zdvihl ten párek. Laurie ho pozorovala jantarovými očima. Vzal ji zase za dům, kde ale nic neudělala. Když o dvacet minut později dočetl další článek o výchově štěněte, našel v průchodu mezi kuchyní a obývacím novou loužičku.

Patnáct centimetrů od nejbližší podložky.

Předklonil se, dlaněmi se opřel o kolena a v zádech ho jako obvykle varovně píchlo. „Tak to máš za pár, holka.“

Dívala se na něj.

Zdálo se, že zkoumavě.

3

Pozdě odpoledne stejného dne – mezitím byly další dvě loužičky, jedna dokonce na podložce u kuchyně – Lloyd připnul vodítko k obojku a vzal Laurii ven, vynesl ji v podpaží jako fotbalový míč. Venku ji postavil na zem a přesvědčoval ji, aby šla po chodníku, který vedl za zdejší nepočetnou obytnou výstavbou. Stezka vedla k mělkému průlivu, který nakonec protékal pod padacím mostem. U něj momentálně stála řada aut a čekala, až drahá hračka nějakého pana Bohatého propluje z Oskarovy zátoky do Mexického zálivu. Štěně šlo svým obvyklým kolébavým krokem, každou chvíli se zastavilo a očichávalo chomáče travin, které z jeho perspektivy musely vypadat jako neproniknutelná džungle.

Po okraji průlivu se táhl zchátralý dřevěný chodník známý jako Šestimílová stezka (z důvodů, které Lloyd nikdy nepochopil, protože byl dlouhý nanejvýš míli), a tam, mezi nápisy NEODHAZUJTE ODPADKY a ZÁKAZ RYBOLOVU stál jeho soused odvedle. Ještě dál byl nápis, který původně hlásil POZOR NA ALIGÁTORY, jenže ALIGÁTORY někdo přestříkal a nahradil slovem DEMOKRATY.

Pohled na Dona Pitchera staženého v kýlním pásu a shrbeného nad krásnou mahagonovou holí, v Lloydovi vždycky vyvolal drobný, ale nepochybný záchvěv škodolibého uspokojení. Ten muž byl chodící kolovrátek únavných politických názorů a navíc to byl vyložený sup. Kdokoli ve čtvrti umřel, Don to věděl první.

Kdokoli ve čtvrti narazil na finanční potíže, Don věděl i tohle. Lloydova záda už nebyla jako dřív, ani oči a uši ne, ale od hole a kýlního pásu ho stále dělily roky. Aspoň v to doufal.

„Podívejte se na tu loď,“ ukázal Don, když se k němu Lloyd na chodníku připojil (Laurie se zřejmě bála vody, takže se loudala na vodítko za ním). „Kolik chudých lidí v Africe by to podle vás nakrmilo?“

„Myslím, že ani hladoví lidé by nejedli loď, Done.“

„Víte přece, jak... Hele, co to tu máte? Nové štěně? Jak roztočilé.“

„Je to fenka,“ odpověděl Lloyd. „Hlídám ji sestře.“

„Ahoj, zlatíčko.“ Don se předklonil a natáhl ruku. Laurie couvla a poprvé od chvíle, co ji Beth přivedla, zaštekala: byla to dvě vysoká, ostrá ňafnutí, pak ticho. Don se znovu narovnal. „Není moc přátelská, co?“

„Nezná vás.“

„Nechává v domě loužičky?“

„Není to tak strašné,“ řekl Lloyd a pak chvíli pozoroval motorovou šalupu. Laurie seděla na okraji chodníku, ze kterého lezly třísky, a pozorovala Lloyd.

„Moje žena by psa nechtěla,“ řekl Don. „Prý jen dělají nepořádek a problémy. Jako malý jsem psa měl, pěknou starou kolii. Spadla do studny. Víko bylo shnilé a ona tam spadla. Musel jsem ji vytáhnout takovým tím tentononc.“

„Opravdu?“

„Ano. Poblíž silnice buďte radši opatrný. Klidně do ní vběhne, a máte po legraci. Podívejte se na to, jak je ta zasraná loď velká! Desetník proti dolaru, že uvízne.“

Motorová šalupa neuvízla.

Zatímco se zvedací most sklápěl a auta se znovu rozjela, Lloyd se podíval na fenku a zjistil, že leží na boku a spí. Zdvihl ji. Laurie otevřela oči, olízla mu ruku a zase usnula.

„Musím se vrátit a uklohnit něco k večeři. A hlavně klídek, Done.“

„Však vy taky. A dávejte na to štěně pozor, jinak vám okouše všechno, co máte.“

„Mám pro ni nějaké hračky na kousání.“

Don se usmál a odhalil dvě řady špatně padnoucích zubů, ze kterých Lloyda zamrazilo. „Bude mít radši nábytek. Však uvidíte.“

4

Když se večer díval na televizní zprávy, Laurie přišla z boku k jeho křeslu a zase dvakrát ostře ňafla. Lloyd se nad pohledem těch jasných očí zamyslel, zvážil pro a proti, a pak ji zvedl a posadil si ji na klín.

„Jestli mě počuráš, je po tobě,“ varoval ji.

Nepočurala ho. Usnula s čumákem pod oháňkou. Lloyd ji nepřítomně hladil, zatímco sledoval teroristický útok v Belgii, který někdo nahrál na mobil. Když bylo po zprávách, vzal Laurie ven, opět za použití fotbalového chvatu. Připnul jí vodítko a nechal ji dojít k okraji Oskarovy silnice, kde si dřepala a udělala, co měla.

„Správný nápad,“ pochválil ji Lloyd. „Toho se drž.“

V devět hodin vyložil dětskou ohrádku dvojitou vrstvou podložek – viděl, že zítra bude muset koupit další, a taky papírové utěrky – a spustil ji dovnitř. Seděla a dívala se na něj. Když jí dal v hrnku trochu vody, chvilku chlemtala, pak si lehla a stále ho pozorovala.

Lloyd se svlékl do spodního prádla a také si lehl, ani se nena-máhal přitáhnout přes sebe přehoz. Ze zkušenosti se naučil, že kdyby to udělal, druhý den ráno by ho našel na podlaze, protože sebou hrozně házel a obracel se. Dnes ale usnul skoro hned a probudil se až ve dvě ráno, do pronikavého nářku.

Laurie ležela s čumákem zapasovaným mezi příčky ohrádky jako vězeň na samotce. Na podložkách leželo několik párků. Lloyd usoudil, že v tak pozdní hodinu nebude venku moc lidí,

pokud vůbec někdo, aby se pohoršoval nad mužem v boxerkách a tílku, takže si nazul jen sandály a svého návštěvníka (za toho Laurie stále považoval) vynesl ven. Postavil ji na škeblouvu příjezdovou cestu. Trochu se pobatolila kolem, očichala rozcáknutý ptačínek a vyčurala se na něj. Znovu jí řekl, aby se toho nápadu držela. Sedla si a zahleděla se na prázdnou silnici. Lloyd zvedl hlavu a podíval se na hvězdy. Napadlo ho, že tolik jich nikdy neviděl, ale pak usoudil, že určitě ano. Akorát ne poslední dobou. Zkusil se rozpomenout, kdy naposled byl ve dvě ráno venku, ale nepodařilo se mu to. Díval se na Mléčnou dráhu jako uhranutý, až si uvědomil, že mu štěně usnulo na noze. Odnal ho dovnitř.

Když měnil podložky, které Laurie pokadila, tiše ho pozorovala, ale jakmile ji strčil do ohrádky, kňučení začalo nanovo. Uvažoval, že si ji vezme do postele, ale to byl hodně špatný nápad, aspoň podle toho, co psali v *Máte nové štěňátko!* Autorka (jakási MVDr. Suzanne Morrisová) jednoznačně tvrdila: „Jakmile se vydáte touto cestou, velmi těžce se budete vracet zpátky.“ Navíc ho netěšila představa, že se probudí a najde jeden ten hnědý páreček v místech, kde spávala manželka. Nejenže by to vypadalo symbolicky neuctivě, ale znamenalo by to nově povléct, což dělal hrozně nerad, jelikož mu to vůbec nešlo.

Zašel do pokoje, kterému Marian říkala „moje doupě“. Většina jejích věcí tam pořád byla, protože Lloyd ještě neměl to srdce je vyklidit, bez ohledu na důrazná doporučení své sestry. Od Marianiny smrti se tomu pokoji v podstatě vyhýbal. Bolel ho dokonce i pohled na fotky na zdi, zvláště ve dvě ráno. Napadlo ho, že člověk má v tuto denní dobu tenčí kůži. Tloustnout zase začne kolem páté, kdy se na východě objeví první světlo.

Marian nikdy neupgradovala na iPod, ale na polici nad malou sbírkou alb stál přenosný CD přehrávač, který dvakrát týdně nosila na cvičení. Otevřel přihrádku na baterie a zjistil, že trojitá áčka nenesou stopy koroze. Probral se jejími cédéčky, zastavil se u Halla s Oatesem, a pak narazil na *Největší hity Joan Baezové*. Vložil cédéčko do přehrávače a to se uspokojivě roztočilo, když zaklapl kryt. Odnal přehrávač do ložnice. Laurie přestala kňučet, když ho uviděla. Stiskl PLAY a Joan Baezová začala zpívat „The Night They Drove Old Dixie Down“. Postavil přehrávač na jednu čistou savou podložku. Laurie k přístroji přičichla, pak si vedle něj lehla a čumákem se skoro dotýkala samolepky s nápisem MAJETEK MARIAN SUNDERLANDOVÉ.

„Půjde to?“ zeptal se Lloyd. „Doufám, že ano, zatraceně.“

Vrátil se do postele a ležel s rukama pod polštářem, kde bylo chladno. Poslouchal hudbu. Když Baezová zpívala „Forever Young“, trochu si poňukal. Jak předvídatelné, pomyslel si. Takové kliše. Potom usnul.

5

Září přešlo v říjen, nejlepší měsíc roku v severním New Yorku, kde s Marian bydleli až do jeho důchodu, a podle Lloydova názoru (IMHO, jak se říkalo na Facebooku) to byl nejlepší měsíc i tady, na západním pobřeží Floridy. Největší vedra minula, ale dny byly stále teplé, a studené lednové a únorové noci byly až v příštím kalendáři. Většina důchodců mířících na zimu na Floridu byla také až v příštím kalendáři. Oskarův zvedací most se neotvíral padesátkrát denně, takže zdržoval provoz jen desetkrát nebo dvacetkrát. A i toho provozu bylo mnohem méně.

Po tříměsíční pauze otvírali v Rybárně Cayman Key a psi směli na takzvanou psí terasu. Lloyd tam bral Laurie často, když se spolu prošli po Šestimílové stezce kolem průlivu. Přes místa, kde byl chodník zarostlý mařicí, musel Lloyd psa přenášet, jinde Laurie naopak snadno podběhla, zatímco on se pod převislým sabalem musel prodírat se skloněnou hlavou a s paží nataženou před sebe, aby odstrkoval nejhustší chomáče. Vždycky se bál, že mu do vlasů spadne stromová krysa, ale nikdy se to nestalo. Když dorazili do restaurace, Laurie se tiše posadila na sluníčko k jeho noze a občas dostala za dobré chování hranolek z Lloydova košíku s rybou a chipsy. Servírky nad ní áchaly a skláněly se, aby ji pohladily po kouřově šedé srsti.

Hosteska Bernadette z ní byla ozvlášť nadšená. „Ta *tvářička*,“ říkala pokaždé, jako by se tím všechno vysvětlovalo. Vždycky si

vedle Laurie klekla, čímž Lloydovi poskytla skvělý a vždy vítaný pohled do výstřihu. „Óóóó, ta *tvářička*!“

Laurie tuto pozornost přijímala, ale nezdálo se, že by po ní dychtila. Prostě seděla, pohlédla na svoji novou obdivovatelku, a pak se znovu zaměřila na Lloyd. Ta pozornost měla možná částečně něco společného s bramborovými hranolkami, ale ne úplně. Dívala se na něj stejně pozorně, i když se Lloyd díval na televizi, než nakonec usnula.

Dělat potřebu venku se naučila rychle a přes Donova varování neokousala nábytek. Kousala svoje hračky, jejichž počet se znásobil ze tří na šest až na tucet. Ukládal je do staré přepravky. Laurie vždycky ráno k té přepravce došla, opřela se předními packami o okraj a prohlížela si její obsah jako zákazník v supermarketu v oddělení zeleniny. Nakonec si jednu vybrala, odnesla si ji do rohu a žvýkala, dokud ji nepřestala bavit. Pak se vrátila k přepravce a vybrala si jinou. Večer byly hračky vždycky roztroušené po celé ložnici, obývacím pokoji a kuchyni. Lloydovou poslední prací předtím, než šel spát, bylo posbírat je a vrátit do přepravky. Ne kvůli nepořádku, ale protože se zdálo, že psa velice uspokojuje, když může každé ráno obhlížet svoji nashromážděnou kořist.

Beth často telefonovala a ptala se, jak Lloyd jí, připomínala mu narozeniny a výročí starých přátel a příbuzných, informovala ho o tom, kdo to už definitivně zabalil. Vždycky skončila dotazem, jestli je Laurie stále v podmínce. Lloyd odpovídal ano, až do jednoho dne uprostřed října. Zrovna se vrátili z Rybárny a Laurie spala na zádech uprostřed obývacího pokoje, packy rozvalené do všech světových stran. Vánek z klimatizace jí čechral srst na bříše a Lloyd si uvědomil, že je krásná. Nebyl to nějaký

sentiment, byl to prostě přirozený fakt. Stejný pocit měl při pohledu na hvězdy, když ji bral ven na poslední čurání před spaním.

„Ne, myslím, že už máme podmínku za sebou. Ale Bethie, jestli mě přežije, tak si ji buď vezmeš zpátky – a na Jimovy alergie se vykašleš – nebo jí najdeš dobrý domov.“

„Rozumím, Gumový kačere.“ To s tím Gumovým kačerem pochytla z jednoho filmu o řidičích kamionů ze sedmdesátých let a už ji to nepustilo. Byla to další věc, kterou měl Lloyd na Beth moc rád a zároveň mu neuvěřitelně lezla krkem. „Jsem tak ráda, že vám to funguje.“ Ztišila hlas. „Po pravdě řečeno jsem v to ani nedoufala.“

„Tak proč jsi mi ji sem vozila?“

„Byl to jen výstřel do tmy. Věděla jsem, že potřebuješ *něco* trochu náročnějšího na opatrování než zlatou rybkou. Už umí štekát?“

„Spíš jen tak ňafá. Když přijde pošťák nebo UPS, nebo když se tu Don zastaví na pivo. Vždycky dvakrát ňafne. ňaf, ňaf, a tím to končí. Kdy přijedeš?“

„Posledně jsem přijela já, takže teď je řada na tobě.“

„Laurie budu muset vzít s sebou. Rozhodně ji nebudu nechávat u Dona a Evelyn Pitcherových.“ Při pohledu na své spící štěně si uvědomil, že ji rozhodně nenechá vůbec u nikoho. Dokonce i při krátkých cestách do supermarketu byl kvůli ní nervózní a pokaždé se mu ulevilo, když ji po návratu uviděl čekat u dveří.

„Tak ji přivez. Moc ráda se podívám, jak vyrostla.“

„A co Jimovy alergie?“

„Na ty kašlu,“ odpověděla a se smíchem zavěsila.

6

Po mnohém ňuňání a áchání nad Laurie – která kromě jedné čurací zastávky celou cestu do Boky prospala na zadním sedadle – se Beth vrátila ke svým obvyklým prioritám starší sestry. Sice do něj mohla rýpat kvůli spoustě věcí (v tom byla virtuoska), ale jejím hlavním tématem byl tentokrát doktor Albright a nutnost, aby k němu Lloyd zašel na dlouho odkládanou prohlídku.

„Vypadáš ale dobře,“ připustila, „to musím říct. Dokonce se zdá, že jsi opálený. Za předpokladu, že to není žloutenka.“

„Ty vždycky víš, jak mě rozveselit, to se ti musí nechat, Bethie. Je to jenom slunce. Venčím Laurie třikrát denně. Když vstaneme, tak jdeme na pláž, potom po Šestimílové stezce do Rybárny, kde si dám oběd, a večer zase na pláž. Kvůli západu slunce. Ten ji nezajímá – psi nemají smysl pro estetiku –, ale já si ho užívám.“

„Ty s ní chodíš po tom dřevěném chodníku u průlivu? Ježíši, Lloyde, vždyť je celý ztrouchnivělý. Jednoho dne se pod tebou propadne a ty skončíš v průlivu, i tady s princeznou.“ Podrbala Laurie na hlavě. Ta pootevřela oči a zdálo se, že se usmála.

„Je tam už nejmíň čtyřicet let. Myslím, že tam bude i po tom, co já už tady nebudu.“

„Už sis domluvil návštěvu u doktora?“

„Ne, ale udělám to.“

Podala mu svůj telefon. „Udělej to hned. Ráda tě mám pod dozorem.“

Na očích jí poznal, že od něj nečeká, že ji poslechne, a to byl jeden z důvodů, proč poslechl. Ne však jediný. V předchozích letech se návštěv u doktora děsil. Neustále očekával tu chvíli (nepochybně pod vlivem příliš mnoha televizních pořadů), kdy se na něj doktor vážně podívá a řekne: „Mám špatné zprávy.“

Jenže teď se cítil dobře. Když ráno vstával, měl ztuhlé nohy, nejspíš z té spousty procházek, a v zádech mu vrzalo víc než dřív, ale když pozornost zaměřil dovnitř, nenašel nic znepokojivého. Věděl, že ty špatné věci můžou v těle starého chlapa růst nepozorovaně a docela dlouho – plíží se útroby, dokud nenastane závěrečná zteč –, ale nic nepostoupilo do bodu, kdy by se to nějak projevilo navenek: žádná krev ve stolici nebo při kašlání, žádné hluboké bolesti v břiše, žádné potíže s polykáním, žádná bolest při močení. Napadlo ho, že jít k doktorovi je mnohem lehčí, když vám tělo říká, že k té návštěvě není důvod.

„Čemu se směješ?“ ptala se Beth podezíravě.

„Ničemu. Dej mi to.“

Natáhl se po jejím telefonu. Ucukla. „Jestli to opravdu chceš udělat, zavolej si ze svého.“

7

Dva týdny po kontrole ho doktor Albright požádal, aby si k němu zašel pro výsledky. Byly dobré.

„Vaše hmotnost je taková, jak má být, krevní tlak v pořádku, reflexy také. Hodnoty cholesterolu jsou lepší, než když jste mi naposled dovolil odebrat krev...“

„Já vím, už je to dlouho,“ přiznal Lloyd. „Asi moc dlouho.“

„Žádné asi. Každopádně vám teď nemusím nic předepisovat, což byste měl považovat za vítězství. Léky bere nejmíň polovina mých pacientů ve vašem věku.“

„Hodně toho nachodím,“ řekl Lloyd. „Sestra mi dala psa. Štěně.“

„Štěňata jsou Boží verze dokonalého cvičebního programu. Jak se vám jinak vede? Jde to?“

Albright nemusel nic upřesňovat. Marian byla i jeho pacientkou, a byla mnohem svědomitější než její manžel, co se půlročních kontrol týče – velmi poctivá ve všech směrech, taková byla Marian Sunderlandová –, ale na nádor, který ji nejdřív oloupil o inteligenci a pak ji zabil, její svědomitost nestačila. Zakuklil se příliš hluboko. Glioblastom je Boží verze kulky ráže pětáctýřicet vpálené rovnou do mozku, pomyslel si Lloyd.

„Docela dobře,“ odpověděl Lloyd. „Zase spím. Většinou jdu do postele unavený, a to pomáhá.“

„Díky psovi?“

„Ano, většinou.“

„Měl byste sestře zavolat a poděkovat,“ řekl Albright.

Lloyd si pomyslel, že je to dobrý nápad. Zavolal jí hned večer a udělal to. Beth mu řekla, že jí je opravdovým, skutečným potěšením. Lloyd vzal Laurie na pláž a procházeli se spolu. Díval se na západ slunce. Laurie našla chciplou rybu a vyčurala se na ni. Oba se vrátili domů spokojení.

8

Šestý prosinec toho roku začal jako obvykle procházkou na pláž, po níž následovala snídaneň. Laurie dostala Gaines Meal, Lloyd si dal míchané vajíčko a toast. Nic nenasvědčovalo tomu, že Bůh natahuje kohoutek své pětáctyřicítky.

Lloyd se podíval na první hodinu programu *Dnes*, pak šel do doupěte Marian. Sehnal si menší zakázky a vedl účetnictví Rybárně a jednomu prodejci aut v Sarasotě. Byla to pohodová práce, bez jakéhokoli stresu, a i když peníze vyloženě nepotřeboval, bylo pěkné zase pracovat. A zjistil, že Marianin stůl se mu líbí víc než ten jeho. A taky se mu líbila její muzika. To vždycky. Napadlo ho, že Marian by měla radost, že její prostor využívá.

Laurie seděla vedle jeho židle, zamyšleně žvýkala kousacího králíka, pak si zdřímla. V půl jedenácté Lloyd uložil rozdělanou práci a odstrčil se od počítače. „Čas na svačinku, děvče.“

Následovala ho do kuchyně a přijala kousací tyčinku ze syrové kůže. Lloyd si dal mléko a pár kousků cukroví, které přišlo v balíčku od Beth jako předčasný dárek. Zdola bylo připálené (připálené vánoční cukroví byla další specialita Beth), ale dalo se jíst.

Chvíli si četl – prokousával se objemným dílem Johna Sanforda – a nakonec ho vyrušilo známé cinkání. Byla to Laurie u vchodu. Na knoflíku dveří viselo vodítko a ona drčala čumákem do ocelové karabinky. Lloyd se podíval na hodinky a uviděl, že je tři čtvrtě na dvanáct. „Tak jo, dobrá.“

Připnul jí vodítko, hmátl do levé přední kapsy, aby se ujistil, že má peněženku, a nechal Laurie, aby ho vyvedla ven do jasného poledního světla. Když šli po Šestimílové stezce, všiml si, že Don už jako obvykle vynesl ven sestavu příšerných plastových vánočních dekorací: jesličky (posvátné), obrovského plastového Santu (světské) a partu zahradních trpaslíků vyšňořených tak, aby vypadali jako skřítki (aspoň myslel, že takový je záměr). Zanedlouho bude Don riskovat život, protože poleze na žebřík a bude rozvěšovat blikající světýlka, takže bungalov Pitcherových bude vypadat jako nejmenší lodní kasino na světě. V předchozích letech bývalo Lloydovi z Donovy výzdoby smutno, ale dnes se zasmál. Jedno musel člověk tomu chlápku přiznat. Sice měl artritidu, mizerný zrak a mizerná záda, ale nevzdával se. Pro Dona to s Vánoce bylo kdo s koho.

Na zadní verandu domu Pitcherových vyšla Evelyn. Měla na sobě nakřivo zapnutý růžový župan, na tvářích rozmazaný jakýsi bělavě nažloutlý krém a vlasy jí trčely do všech stran. Don se před časem Lloydovi světil, že manželka začíná být trochu popletená, a dnes tak rozhodně vypadala.

„Viděl jste ho?“ zavolala.

Laurie zvedla hlavu a pozdravila, jak byla zvyklá: *ňaf, ňaf*.

„Koho? Dona?“

„Ne, Johna Wayna! Jistěže Dona, koho jiného?“

„Neviděl,“ odpověděl Lloyd.

„No, tak jestli ho uvidíte, vyřídte mu, aby se přestal flákat a dodělal tu zatracenou výzdobu. Světýlka tu čekají a Mudrci jsou pořád v garáži! Tomu chlapovi už vážně *hrabe!*“

Jestli jo, pak jste dva, pomyslel si Lloyd. „Vyřídím mu to, pokud ho uvidím.“

Evelyn se vyklonila přes zábradlí znepokojivě daleko. „To je ale pěkný pejsek! Jakže se jmenuje?“

„Laurie,“ pověděl jí Lloyd, jako už mnohokrát předtím.

„Á, čubka, čubka, čubka!“ zvolala Evelyn s téměř shakespearovským étosem, a pak se uchechtla. „Budu ráda, až budou ty zatracený Vánoce za náma, to mu taky můžete vyřídít!“

Narovnala se (Lloydovi se ulevilo, protože by ji asi nedokázal chytit, kdyby přepadla) a vrátila se dovnitř. Laurie vstala a cupitala k dřevěnému chodníku s čumákem nasměřovaným k Rybárně, odkud vanuly vůně smaženého jídla. Lloyd tam zabočil s ní a už se těšil na grilovaného lososa s rýží. Smažené mu už nedělalo dobře.

Průliv tvořil meandry a Šestimílový chodník ho kopíroval línými zatáčkami sem a zase tam po okraji zarostlého břehu. Místy v něm chybělo prkno. Laurie se zastavila a pozorovala pelikána, jak se potopil a vynořil se s rybou, která se mu mrskala ve vakovitém zobáku. Pak šli dál. Zastavila se u trsu mařice trčící mezi dvěma rozchlípnutými prkny. Lloyd ji chytil pod břichem a přenesl – už začínala být moc velká na to, aby ji nosil jako míč pod paží. O kousek dál, těsně před další zatáčkou, rostl přes chodník sabal, který tvořil nízký tunel. Laurie byla tak malá, že by jím prošla, ale zastavila se a cosi věřila. Lloyd ji dohnal a shýbl se, aby zjistil, co našla. Byla to hůl Dona Pitchera. A přestože byla vyrobená z masivního mahagonu, od gumové špičky až do půlky byla naštíplá.

Lloyd ji zdvihl a zahleděl se na tři nebo čtyři kapky krve na dřevě. „Tohle není dobré. Myslím, že bychom se měli vrát—“

Jenže Laurie vyrazila vpřed a vytrhla mu vodítko z ruky. Zmizela pod zeleným převisem, rukojeť vodítka rachotila a motala se za ní. Pak se ozval štěkot, ale nebylo to její obvyklé dvojí ňafnutí,

ale série hlubších zvuků, o nichž by nevěřil, že je jich schopna. Polekaný Lloyd se proplížil pod sabalem a mával před sebou holí, aby odstrčil trsy z cesty. Větve šlehalo zpátky a škrábaly ho po tvářích a čele. Na některých byly kapky a šmouhy od krve. Na prknech bylo krve ještě víc.

Na druhé straně křoví stála Laurie, přední nohy rozkročené, hřbet nahnbený a s čumákem u prken. Štěkala na aligátora. Byl to šedě zelený, vzrostlý jedinec s černými šmouhami, nejméně tři metry dlouhý. Matnými očima hleděl na Lloydova štěkajícího psa. Ležel na těle Dona Pitchera, jeho tupý čumák podobný radlici spočíval na Donově opáleném krku a krátké šupinaté přední tlapy majetnický svíraly Donova kostnatá ramena. Byl to první aligátor, kterého Lloyd viděl od výletu s Marian do Jungle Gardens v Sarasotě, a to byla už spousta let.

Temeno Donovy hlavy bylo skoro pryč. Skrz zbytky souseďových vlasů viděl roztráštěnou kost. Na tváři mu usychala ještě vlhká krev a v ní jakési proužky připomínající ovesnou kaši. Lloyd si uvědomil, že se dívá na mozek Dona Pitchera. To, že Don přesně tímhle materiálem ještě před pár minutami myslel, zbavilo smyslu veškerý okolní svět.

Rukojeť vodítka Laurie přepadla přes okraj chodníku do průlivu. Štěkala dál. Aligátor ji pozoroval, chvíli se nehýbal. Vypadal pozoruhodně hloupě.

„Laurie! Ticho! Ticho, sakra!“

Vzpomněl si na Evelyn Pitcherovou, která stála na zadní verandě jako herečka na okraji předscény a volala: Á, čubka, čubka, čubka!

Laurie přestala štěkat, ale pořád hluboko v hrdle vrčela. Zdálo se, že se snad dvakrát zvětšila, protože jí kouřově tmavá šedá srst

stála nejen na zátylku, ale po celém těle. Lloyd padl na koleno, aniž by spustil oči z aligátora, vrazil levou ruku do vody a hmatal po vodítku. Našel šňůru a trhl s ní, až rukojeť vylétla nahoru, sevřel ji a zase vstal, celou dobu nespouštěl zrak z té zelenočerné věci ležící na Donově těle. Škubl za vodítko. Nejdřív to bylo jako tahat za sloupek vražený do země – tak pevně byla Laurie zapřená, ale pak se k němu otočila. V tu chvíli aligátor zdvihl ocas a práskl jím. Byl to plochý úder, který rozstříkl vodu a chodník se otrásl. Laurie se přikrčila a skočila na Lloydovy tenisky.

Shýbl se a zdvihl ji, pořád upíral oči na aligátora. Tělo Laurie se chvělo, jako by jí projížděl elektrický proud. Oči měla tak vytřeštěné, že jí bělmo bylo vidět kolem dokola. Lloyd byl pohledem na aligátora, který ležel na těle mrtvého souseda, příliš ochromený, než aby se bál, a když se mu vrátil cit, nebyl to strach, ale jakýsi obranný vztek. Odepjal Laurie z vodítka a pustil ji na zem.

„Mazej domů. Slyšíš mě? Mazej domů. Přijdu hned za tebou.“

Shýbl se a pořád nespouštěl oči z aligátora (a ten nespouštěl oči z něj). Když byla Laurie menší, Lloyd ji mnohokrát nesl jako fotbalový míč; teď s ní přesně jako míčem mrskl mezi svými nohama přímo do sabalového tunelu.

Nebyl čas se dívat, jestli Laurie utíká. Aligátor po něm vyrazil. Pohyboval se s úžasnou a naprosto nečekanou rychlostí a při odrazu odkopl podsaditými zadními nohama Donovo tělo víc než metr za sebe. Rozevřel tlamu a ukázal zuby jako špinavý tyčkový plot. Na jeho kožnatém, narůžověle černém jazyku Lloyd zahlédl útržky Donovy košile.

Rozmáchl se do strany a udeřil aligátora holí. Zasáhl ho z boku do hlavy pod jedno to divně nehybné oko a mahagon se definitiv-

ně zlomil. Odlomený kus odletěl v otočkách pryč a cákl do vody. Aligátor se na moment zarazil, jako by ho to překvapilo, a pak pokračoval dál. Lloyd slyšel cvakání jeho drápů. Aligátor rozevíral tlamu a dolní čelist se sunula po dřevěném chodníku, až se šedé třísky ježily.

Lloyd vůbec nepřemýšlel. Velení převzalo jeho podvědomí. Vyrázil pahýlem Donovy hole vpřed a ze strany zarazil jeho rozeklaný konec do bělavého masa aligátorovy hlavy. Pak popadl rukojeť oběma rukama, předklonil se, zabral plnou silou, jak jen mohl, a zase ji vytáhl ven. Aligátora to na okamžik odstrčilo stranou, a než se stačil vzpamatovat, ozvala se rychlá série zapraskání, jako když se střílí slepými ze startovací pistole. Část starého dřevěného chodníku se propadla a aligátor se přední půlkou těla ocitl v průlivu. Práskal ocasem, čímž drtil naprasklá prkna a Donovo tělo nadsakovalo. Voda jakoby se vařila. Lloyd se snažil udržet rovnováhu a couvl přesně ve chvíli, kdy aligátor vynořil hlavu a cvakl čelisti. Lloyd se rozmáchl a znovu ho bodl, bez míření, ale zubatý konec hole zajel aligátorovi přímo do oka. Zvíře se vzepjalo, a kdyby Lloyd včas nepustil oblou rukojeť, byl by skončil s aligátorem ve vodě.

Otočil se a vyrazil ostrými houštinami s rukama napřaženýma před sebou pryč, přitom čekal, že ho aligátor každou chvíli zezadu dožene a kousne, anebo vyrazí před ním mezi prkny, protože se určitě sune pod chodníkem po bahnitěm dně. Konečně se prodral sabalem, upatlaný a do krve poškrábaný.

Laurie domů neběžela. Stála o tři metry dál, a když Lloyda uviděla, rozběhla se k němu, přidrčela na zadek a skočila. Lloyd ji chytil (jako fotbalový míč, jako nejzoufalejší přihrávku na světě) a utíkal dál. Ani si neuvědomoval, že se mu Laurie v náručí

mrská, kňučí a olizuje mu celý obličej jako šílená. Ale později si na to vzpomene.

Jakmile se ocitl mimo dřevěný chodník na škeblové cestě, ohlédl se. Čekal, že uvidí, jak se aligátor s děsivou, nečekanou rychlostí žene po chodníku za nimi. Dostal se do půli cesty k domu, když mu nohy vypověděly službu, a on si sedl. Brečel a celý se klepal. Pořád se ohlížel, pátral po aligátorovi. Laurie mu stále olizovala tvář, ale už se tolik netrásla. Když měl pocit, že už zase může chodit, donesl Laurie domů. Dvakrát se mu udělalo slabo a musel se zastavit.

Když se dotrámcel k zadním dveřím svého domu, Evelyn opět vyšla na verandu. „Hele, když budete psa takhle nosit, bude čekat, že to budete dělat pořád. Viděl jste Dona? Musí konečně dodělat vánoční výzdobu.“

Copak nevidí tu krev, nebo ji nechce vidět? napadlo Lloyda. „Stala se nehoda.“

„Jaká nehoda? Zase někdo najel do toho pitomého zvedacího mostu?“

„Běžte domů,“ řekl.

Také šel domů, aniž by počkal, jestli Evelyn udělá totéž. Dal Laurie misku s čerstvou vodou a ona ji dychtivě vychlemtala. Mezitím zavolal na policii.

9

Policie našla Donovo tělo a zřejmě hned poté odjeli strážníci do domu Pitcherových, protože Lloyd slyšel Evelyn křičet. Ten křik asi netrval dlouho, ale připadalo mu to tak. Uvažoval, jestli by za ní neměl zajít, třeba se ji pokusit utěšit, ale měl pocit, že by to nedokázal. Byl strašlivě unavený, něco takového nepamatoval ani z fotbalových tréninků na střední škole za horkých srpnových dní. Toužil jen po tom, aby si sedl do křesla a měl Laurie na klíně. Usnula s čumákem u oháňky.

Později dorazili strážníci i k němu. Říkali, že měl mimořádné štěstí.

„A navíc vám to zatraceně rychle myslelo, když jste takhle využil hůl pana Pitchera,“ řekl jeden z policistů.

„I tak by mě dostal, kdyby se pod jeho váhou nepropadla půlka toho chodníku,“ řekl Lloyd. Nejspíš by dostal i Laurie. Protože Laurie domů nešla. Laurie čekala.

Toho večera ji vzal k sobě do postele. Spala na Marianině půlce. Lloyd spal jen málo. Pokaždé, když už začal usínat, si vzpomněl, jak ten aligátor ležel rozplácly na Donově těle, tak pitomě majetnický. Na jeho nehybné černé oči. Jak se zdálo, že se šklebí. Jak nečekaně rychle zaútočil. Potom pohladil psa, který ležel vedle něj.

Druhý den přijela Beth z Boky. Vynadala mu, ale nejdřív ho objala a vlepila mu spoustu polibků, což Lloydovi připomnělo, jak mu obličej olizovala Laurie, když se vynořil ze sabalové houštiny.

„Mám tě moc ráda, ty pitomý dědku,“ řekla Beth. „Díky bohu, že jsi naživu.“

Potom zdvihla Laurie a také ji objala. Laurie to strpěla, ale jakmile ji Beth postavila na zem, odběhla za svým gumovým králikem. Odnesla si ho do rohu, kde ho pořád dokola nutila pískat. Lloyd napadlo, jestlipak si při tom nepředstavuje, že trhá aligátora na kusy, a napomenul se, ať nehlopne. Nemá se z nich dělat, co nejsou. Tohle nečetl v článku *Máte nové štěňátko!* Tohle byla jedna z věcí, na kterou člověk přijde sám.

10

Druhý den po návštěvě Beth přijel k Lloydovi na návštěvu strážce z floridské přírodní rezervace. Posadili se v kuchyni, strážce, který se jmenoval Gibson, přijal sklenici ledového čaje. Laurie mu chvíli s chutí očíhávala boty a manžety kalhot, pak se schoulila po stolem.

„Chytili jsme toho aligátora,“ oznámil Gibson. „Máte štěstí, že jste naživu, pane Sunderlande. Byl pořádně velký.“

„Já vím,“ odpověděl Lloyd. „Nechali jste ho utratit?“

„Ne, a ještě se diskutuje o tom, jestli by se to mělo udělat nebo ne. Když zaútočil na pana Pitchera, chránil snůšku vajec.“

„Hnízdo?“

„Přesně tak.“

Lloyd přivolal Laurie. Laurie přišla. Zvedl ji na klín a začal ji hladit. „Jak dlouho tam byl? Chodil jsem se psem po tom zatraceném chodníku do Rybárny skoro každý den.“

„Normální inkubační doba je šedesát pět dní.“

„Takže on tam celou tu dobu byl?“

Gibson přikývl. „Skoro celou. Hluboko v křoví a trávě.“

„Pozoroval, jak procházíme kolem.“

„Vás a každého, kdo ten chodník použil. Pan Pitcher musel něco udělat, úplně náhodou, něco, co ji rozzuřilo...“ Gibson pokrčil rameny. „Nemají mateřský instinkt, to se podle mě nedá říct, ale jsou naprogramováni tak, aby hnízdo chránili.“

„Nejspíš máchl holí jejím směrem,“ usoudil Lloyd. „Vždycky se tou holí hodně oháněl. Možná ji dokonce zasáhl. Nebo to hnízdo.“

Gibson dopil svůj ledový čaj a vstal. „Jenom jsem si myslel, že byste to rád věděl.“

„Děkuji vám.“

„Není zač. To je ale moc pěkný pejsek. Border kolie, a co ještě?“

„Mudi.“

„Aha, no jo, už to vidím. A ona tam s váma ten den byla.“

„Vlastně šla přede mnou. Viděla ho první.“

„Taky má štěstí, že je živá.“

„Ano.“ Lloyd ji pohladil. Laurie k němu vzhledla svými jantarovými očima. Pomyslel si, jako skoro vždycky, copak asi Laurie vidí v tom obličejí, který se nad ní sklání. Byla to záhada, stejná jako hvězdy, které viděl, když ji v noci bral ven.

Gibson mu poděkoval za čaj a odjel. Lloyd ještě chvíli seděl a probíral se kouřově šedou srstí. Potom postavil psa na zem, aby si šel po svých, a on také. To byl život, a když už jste ho jednou měli na krku, mohli jste ho jenom žít.

Se vzpomínkou na Vixen